

ELRETTENTŐ PÉLDÁNAK

Tudom, hogy az alábbi vers és egy másiknak a fordítása sokakban a megbotránkoztatást és az utálatot kelti, sőt undort a szövege miatt, mégis úgy gondolom, hogy kötelességünk megemlékezni arról a személyről, aki az első remekművet megírta, majd a másodikat lefordítva elérte, hogy nyomtatásban megjelenjen.

Csupán kiegészítésül, hogy a két „remekmű” létrehozója és publikálója ma Magyarországon kiemelkedő szerepet játszik politikai és irodalmi téren.

Ha ezek után valakinek kétsége lehet abban, hogy Szülőhazánkban megtörtént a rendszerváltás és a tisztogatás, olvassa el figyelmesen a két verset.

R. L.

SZTÁLIN

(Írta: **Eörsi István**, megjelent az ÚJ HANG 1953. márciusi külön kiadásában.)

A BETEGSÉG HÍRE. Az volt a legszönyűbb, hogy elvesztette a szót és öntudatát, ki a világon a legtöbb igazságot beszélte, arra borult a némaság, ki a világról legtöbbet tud, most önmagát sem ismeri – fekszik mozdulatlanul, remény az ágya, remény száll fölébe, minden igaz szempárból remény száll feléje, s egyszerre az is a semmibe hull.

KÉS HASÍT ÍGY a húsba, a rádió szinte üvöltött, vagy csak én hallottm úgy? – nem, hisz az éter megtelt a torlódó fájdalom nehezevel, gyásszal teli drótok jajszava nyöszörgött, zörgött a csupasz fa ága a szélben, de a sok hang és zörejt nem akart szóvá összeállni mégsem, a hírt akarata ellen jajongva cipelte mind – a házakra leszálltak a fekete vásznak, tépelt madarak szárnyai, vergődve verődtek, alattuk emberek jártak, amott egy idősebb férfi rángó arcai közt tévedezve, nehezen gurult könnycsepp. Nem hunytam le a szemem, benne is fénylő csillám remegett – egymás felé tartott tükrök az arcok, melyekben magára ismert a kínlódó szeretet.

EGYSZERRE AGYAMBA NYOMULT a képe fekete keretben, arca minden vonását ismerem, de így mégis az egész annyira ismeretlen, hogy elszorul a szó...nem is tudtam, hogy ezerszeresen megnő a szeretet a gyász lencséjén keresztül... csak most, hogy nézem arcát, mely sohasem rezdült eztán mosolyra száját, mely nem nyílik szóra, nem szívja pipáját – és mégis a régi kép ez, Újra látom, kisüt a keretből, szinte már kilép, ő maradt az élet, érzem tekintetét, arcomra száll majd végighullámszik: az elárvult világon.

MI MINDENT VESZTETTÜNK örökre el gyár volt az agya, jelen és jövő számára szakadatlan termelő – többé ez a gyár nem munkál soha már, mert elmosta vér, lerombolta halál, De termékeit nem rontja az idő – vésd mind az eszedbe, szív a szívedbe, hordozza véred, s ahogy lángja lobog, világítson legbensőbb rejtekeidbe, hogy még azt is megértsed, amit ő már meg nem alkotott.

A GONDOT, A MUNKÁT, sose hült hitét, harcát, örömet hagyta reád, világ, dolgod ezernyi nép – az ő biztató szavát őrsi és adja gyászában is a párt tovább, sebek, vereső lobogók, feketék könnycsepp, mely vöröslő szemekben ég, gyásznapok, halálig feledhetetlenek, de mind nem elég – nőünk kell emberiség, hogy közösen betölthessük helyét, az égbemeredő, rettenetes űrt, hogy jól használjuk izmainkba gyült ölelő, sújtó, roppant erejét....

(**EÖRSI ISTVÁN**)

ALLEN GINSBERG verse.

(**Eörsi István** fordítása, 1986. március 15. 13h.)

ZÁRÓIZOM

Remélem jó öreg segglyukam kitarat még Többnyire rendben volt 60 éven át, Bár Boliviában felrepedt s megműtötték a fennsiki kórházból élve került ki – kevés vér, polip nincs, alkalomadtán kis aranyér, aktív, sóvár, szívesen fogad be falloszt kólásüveget, gyertyát, répát, banánt és ujjakat – Most fél az AIDS-től, mindazonáltal szolgálni vágyik – ki a bús bélsárral, be a gumiba bújt orgazmusos baráttal –

Még mindig ruganyos-izmos, gyönyörért szégyentelenül kitarul, De hús év múlva ki tudja, az öregeknek sajog mindenük, izület, nyak, prosztatá, gyomor – Remélem a vén lyuk fiatal marad halálomig,nyugi.....

(ALLEN GINSBERG)

EÖRSI ISTVÁN (1931. jún. 16.) KI KICSODA Életrajzi lexikon (1981.) alapján: költő, műfordító, az ELTE magyar szakán tanult. Az ÉLET és IRODALOM munkatársa, József Attila díjas (1952.) Csiky Gergely Színház dramaturgja, SZABAD IFJÚSÁG munkatársa. Kritikai írásai, esszéi, könyvei, jelentek meg a KÁDÁRI-uralomban.

56-os forradalmártok „megbecsülése” !?

1989–90-ben az un. rendszerváltás eufórikus hónapjaiban, minden párt, minden szervezet és fórum 1956-ra hivatkozva indult harcba a hatalomért. Ennek jegyében nyerték meg a választásokat és kerültek a Parlamentbe a képviselők. (A 386 között egyetlen igazi forradalmár.)

Azóta minden év október 23-án az Operaházban díszelőadáson emlékeznek meg a forradalomról. Így az idén is. Az Operaházban 1200 meghívott néző fér el. Az 56-os Magyarok Világszövetsége, mely soraiban tömörít itthon és az emigrációban élő több száz volt forradalmárt, 10 db. belépőt kapott.

– No koment!

figyelő